

червено сияние, тѣ рѣдко се отдѣлятъ отъ останалата околностъ. Чудно красива е гледката, що прѣдставя тя! Забулена въ грамадна сѣнка, тя приема като искрица послѣднитѣ отблѣски на лжчитѣ. Печална е сега земята. Тя като че ли скърби за раздѣлата съ другаря си. Нѣжна тѣга покрива лицето ѝ, тѣга пълна съ надежда, че утрѣшния день ще ѝ донесе отново радостъ.

— Ето сѣнката стѣпва на самия хоризонтъ, половината потъва вече задъ него. Още малко, каза учителтъ, погледнете блѣдния блѣсъкъ, ето послѣдната дия на слънцето едва личи:

„Ето вечерниятъ часъ,
Огнений западъ изпраща на насъ
Своята сѣтня привѣтна усмивка
Тиха природата иска почивка,
Пълна съ прѣлестъ, с'ухане и страсть.
Ето вечерниятъ часъ.

Цѣлата природа почива
Млѣква гората, полето заспива,
Ангелъ невидимъ въ надземния ширъ
Плува и носи услада и миръ;
Всичко въ едно се дихане слива:
Цѣлата природа почива“.

Настѣпи свечеряването, стадо вакли овци търчеше къмъ село, но ето вече скоро настѣпи и нощъта, като черъ облакъ, като че ли заедно съ вечерната пѣра отвсѣждѣ се издигаше, а дори и отгорѣ се спускаше тѣмнина. Не слѣдъ много звѣздичкитѣ заблѣшукаха и затрептѣха по небето, а ясната свѣтла мѣсечинка полегичка показва своето рогче. Настана тишина и ние тихичко се прибрахме на почивка.

